

derfor, vel vidende at der er nogle stoffer, som kan være skadelige, prøver at få dem afleveret, så de ikke skaber gener for det kommende miljø.

Den diskussion, som er udestående, men som jeg kan forstå at alle er med på at tage i udvalget, er jo så blot, om de mål, som jeg ligeledes kan forstå de fleste har, kan nås ved frivillige aftaler. Som jeg allerede sagde under debatten om lovforslag nr. L 179, er det vores udgangspunkt, at det bedste, man kan gøre – og som jeg også føler er det, regeringen har givet til kende – er at se, om det kan lade sig gøre at nå de opstillede mål ved frivillige aftaler.

Men i lighed med det, jeg sagde under behandlingen af lovforslag nr. L 179, er Fremskridtspartiet positivt indstillet over for dette forslag, også som det specielt er formuleret i den skriftlige fremsættelse, hvoraf det altså fremgår, at man under udvalgsbehandlingen skal diskutere de spørgsmål, som er rejst af stort set efterhånden alle ordførere her i dag.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Venstres skattepolitiske ordfører var i et tidligere indlæg i dag meget bange for, at pengene fra de grønne afgifter skulle havne i statskassen. Jeg synes, dette lovforslag er et godt eksempel på, at det på ingen måde er regeringens ønske. Pengene skal tilbageføres til erhvervslivet og forbrugerne.

Når virksomheden og forbrugerne handler bæredygtigt, dvs. sørger for at aflevere blyakkumulatorer og nikkel-cadmium-batterier på en miljøforsvarlig måde, så får de en præmie i form af et kontant beløb; det er til at forstå.

Gennem de nuværende frivillige indsamlingsordninger for blyakkumulatorer indsamles, som flere ordførere har været inde på, størstedelen af de brugte akkumulatorer, nemlig 90 pct., mens det kun er omkring en tredjedel af batterierne, der indsamles. Det, vi opnår med dette lovforslag, er, at indsamlingen bliver 100 pct.

Som fru Elisabeth Arnold sagde i et tidligere indlæg, er vi i Det Radikale Venstre parat til at se på alternative muligheder for en indsamlingsordning for de forskellige områder, herunder hvilke muligheder der er for at understøtte og udvikle de frivillige ordninger på området.

Under alle omstændigheder mener Det Radikale Venstre, at vi skal have alle blyakkumulatorer og nikkel-cadmium-batterier indsamlet. For øjeblikket ender alt for mange tungmetaller i den almindelige renovation og ligger derefter

som tikkende bomber ude i landskabet. De bomber skal vi have demonteret, og det kræver, at vi fra politisk hold gør det økonomisk attraktivt at aflevere og indsamle produkter, som indeholder tungmetaller.

Jeg er sikker på, at fremtidens miljøpolitik i højere og højere grad skal og må baseres på markedsmekanismen. Det skal kunne betale sig at handle ansvarligt; vi skal have økonomi og økologi til at gå hånd i hånd. Vi ser frem til udvalgsarbejdet.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Når det drejer sig om at få indsamlingsprocenten på cadmium-batterierne op fra de 35 pct. til 100 pct., er det efter vores opfattelse afgørende, at der kommer et økonomisk incitament hos forbrugerne, for det er dem, der har de små batterier, som bruges til telefoner, videoapparater, computere og andet. Derfor har vi ikke ment, at en afgift på disse batterier i sig selv var tilstrækkeligt til, at de kunne bruges til en indsamlingsordning.

Det, vi har fået indføjet – det var det, der stod under skatteministerens oplæg – er, at en del af den indsamling nu skal sikres ved, at forbrugeren får et økonomisk incitament derved, at man altså får penge for at aflevere sine batterier. Først derigennem mener vi, at man kan gøre sig nogen forhåbninger om at komme op på de 100 pct. Vi tror ikke på, at de frivillige indsamlingsordninger og heller ikke en afgift i sig selv gør det. Der skal være et økonomisk incitament for den forbruger, der har batterier, til at aflevere dem igen, og vi så altså allerhelst i vores udspil, at det var tale om en pant, der nærmede sig de 50–100 pct. af prisen på selve batteriet.

Når det drejer sig om de blyholdige akkumulatorer, har vi forklaret, hvad vi egentlig ville dér, og det er at følge branchens råd, og der står også klart og tydeligt i miljøministerens fremsættelsepapir, at man vil søge at få sådan en ordning op at stå, eventuelt gennem fastsættelse af et gebyr, og på den måde gøre ordningen obligatorisk for hele området.

Når det så endelig drejer sig om cadmium-batterierne, står det endnu en gang tydeligt her fra miljøministerens side, at såfremt udfasningen ikke lykkes med afgiften, så vil man gøre, hvad man kan for få lavet det sådan, at vi kan få et nationalt forbud mod cadmiumbatterier.

Vi mener så, at vi har fået det ud af det på alle de tre områder, vi har snakket om i dag – cadmiumbatterierne, klorholdige opløsnings-